

לסדר את הפרשה

לפניכם רשימת נושאי הפרשה בסדר מעורבב, עליכם לסדרם מחדש לפי סדר ההתרחשויות בפרשה. כשצליחו, תקבלו מהאותיות חלק מפסוק מהפרשה.

- ב. מצוות תפילין, לימוד תורה ומצוות
- ב. שבני ינחלו את א"י
- ה. מקומות בהם הקציפו בני את ד'
- ו. ניסי ד' במדבר וליראה אותו
- כ. לא לפחד או לחמוד ע"ז האומות
- כ. שכר שמירת המצוות
- ל. בשמירת המצוות יזכו לא"י ולברכה
- מ. מעשה הלוחות השניות
- מ. תוכחה לבני לזכור מעשי ד' עמם
- י. גדולת ד' וציווי לדבוק בו
- כ. מעלת א"י וזכירת ושבח הקב"ה
- ר. זהירות מע"ז והעונש ע"כ
- ש. משה מפייס את השי"ת בעד העם
- י. מעשה העגל ושבירת הלוחות

שאלה לשולחן השבת

"ועתה ישראל מה ד' אלקיך שואל מעמך כי אם ליראה"

הגמרא במסכת מגילה (כה.) מרחיבה על פסוק מהפרשה: "אמר רבי חנינא הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים שנאמר 'ועתה ישראל מה ד' אלקיך שואל מעמך כי אם ליראה'. משמע מכך שיראה זה דבר קטן, אלא לגבי משה רבינו דבר פשוט הוא".
אך לכאורה עדיין קשה, וכי משה רבינו דיבר לעצמו, והרי במילים אלו פונה לכלל בני ישראל שמן הסתם לא היו כולם במדרגתו?

מטרת השאלה
הינה לעזור דיון סביב שולחן השבת.
ניתן לשלוח את תשובותיכם למערכת (בצרוף מקורות, אם ישנם)
ובל"נ אכתוב מן התשובות בעוד כחודש.

פנינים

"כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם כי על כל מוצא פי ד' יחיה האדם"

מובא בכתבי האר"י שלכל אדם הוקצב מהשמים, מספר המילים שיכול לדבר במשך כל ימי חייו. וכשגומר את מספר המילים שקיבל, תם תפקידו בעולם הזה. אבל כל זה הוא רק בדברי חולין, אך המדבר בדברי תורה, אדרבה, מוסיפים לו שנות חיים. ורמז לדבר בפסוק: "נפשי יצאה בדברו", כלומר, נפש האדם יוצאת "בדברו" בדיבורו. על פי זה יש לבאר את הפסוק: "לא על הלחם לבדו" - לא על המזון הגשמי "יחיה האדם" - חי האדם. אלא "כי על כל מוצא פי ד'" - בדברי החולין שמוציא מפיו, בזה תלויים שנות חייו. אבל "ד'" - כלומר אם מדבר ועוסק בתורת ד', "יחיה האדם" - אדרבה, מוסיפים לו חיים מהשמים. וכן יש לבאר את דברי המדרש בפרשת מטות על הפסוק "לא יחל דברו ככל היוצא מפיו יעשה", שכאן נאמר: "ימינו כצל עובר". ושואלים כולם מה הקשר בין "לא יחל דברו" לבין "ימינו כצל עובר"? אלא על פי פירושינו מובן היטב, "לא יחל דברו" - אדם צריך להיזהר לא לחלל דיבורו לריק משום "ימינו כצל עובר" - כי ימי שנותינו בעולם הזה חולפים ועוברים כצל עובר על ידי דיבורי סרק. (האדמו"ר ממשיקולץ)

"ואכלת ושבעת וברכת את ד' אלקיך על הארץ הטובה אשר נתן לך"

כתוב בגמרא (גיטין ע.): "אמר ליה אליהו לר' נתן אכול שליש ושתה שליש והנח שליש לכשתכעוס תעמוד על מילואי". דהיינו, שנאכל פחות שליש משבענו ולא נמלא את הקיבה כדי שאם נכעס, לא תזיק לנו האכילה. וכן למדו אותנו חז"ל, שמדת הכעס שולטת רק בחוץ לארץ, כי הפסוק: "ונתן ד' לך שם לב רגז", כתוב על בבל. נמצא, שבארץ ישראל אשר לא יבוא האדם לידי כעס שם, רק שם מותר לו לאדם לאכול עד כדי שביעה, כי אין חשש שיבואו בה לידי כעס. וזה נרמז בפסוק 'ואכלת ושבעת... על הארץ הטובה', שרק על הארץ הטובה לא שייך מאמרם להניח שליש באכילתך כדי לכשתכעוס תעמוד על מילואי. (פנים יפות)

"לא תאבה לו ולא תשמע אליו ולא תחוס עיניך עליו ולא תחמל ולא תכסה עליו"

כתב רש"י: 'לא תאבה לו. לא תהא תאב לו. לא תאהבנו. לפי שנאמר "ואהבת לרעך כמוך", את זה לא תאהב'. ובגמרא (פסחים ק"ג): כתוב שמי שיש עדים שעבר עבירה - על כולם לשנוא אותו, ואם רק אדם אחד ראה - מצווה עליו לשנוא את החוטא. ויש לבאר אם כן, במה נתייחד המסית יותר מחוטאים אחרים שהצטוונו לשנוא אותם, ומדוע דווקא בו נאמרה דרשה מיוחדת שאין לאהוב אותו? ויש לומר: א. מזה שהפסיקה התורה בין מזוזה לתפילין בתלמוד תורה, לימדה אותנו שנקיש תפילין לת"ת ולא למזוזה לעניין חיוב נשים, והרצון לחיים הינה ראייה לכך שהתורה חייבה אותן ולא הסיבה בגינה חויבו. (פנים מאירות, ובצורה דומה הפתח עיניים) ב. כל המקור לכך שתפילין מאריכי ימים הוא מדברי קבלה, ולא מפורש בתורה ולכן לא יכולה להיות ראייה לכך שהתורה חייבה נשים. (החיד"א שם) ג. יש לחלק בין מצוה שכתוב בה למען ירבו החיים, לבין מצוה ששכרה היא אריכות ימים. (ג"כ שם) ד. רק במזוזה מדויק שמי שמבטל מצוה זו מתקצרות ימיו. (ע"פ תשובות הקוראים הנכבדים שליט"א ל'שאלה לשולחן שבת' תשפ"ג)

לפאר את שולחן השבת!

ניתן להשיג ב"מקרא" הוצאה לאור, ובטלפון:
052-7665775

חידון א' ת'

התשובה לכל שאלה מתחילה באות המופיעה בתחילת השורה

- א. מספר השנים שהלכו בני ישראל במדבר
- ב. אבני ארץ ישראל הינם כ___
- ג. משבעת המינים, וממנו יין מכינים
- ד. משה שרף וטחן היטב את העגל, עד שנהיה -
- ה. מהם חוצבים נחושת
- ו. קטע מקריאת שמע, הכתוב בפרשה
- ז. משבעת המינים
- ח. יש לשקץ את פסלי הגויים משום שהם -
- ט. "פן תאכל ושבעת ובתים ___ תבנה וישבת"
- י. גן שמשקים אותו ברגליים (ידנית)
- כ. בשבעים נפש ירדו אבותינו למצרים וכעת אנחנו:
- ל. לא עליו לבדו יחיה האדם
- מ. לא כך אוכלים בארץ ישראל לחם
- נ. אחד מסכנות המדבר שהשי"ת הצילנו מהם
- ס. השי"ת הציף את מימי ים זה
- ע. קרויות כך מפני שמעשירות את בעליהן (רש"י)
- פ. הנהר הגדול
- צ. משם השי"ת הוציא מים לישראל במדבר
- ק. השי"ת אמר למשה שהעם הזה " _ ערף הוא"
- ר. משבעת המינים
- ש. השי"ת לא לוקח
- ת. שם נוסף ליון

חידון א' ת' הפוך

התשובה לכל שאלה מסתיימת באות המופיעה בתחילת השורה

- א. האדם יחיה על כל ___ פי ד'
- ב. אביהם של דתן ואבירם, שנבלעו הם וכל רכושם
- ג. "לא יתיצב איש בפניכם" - מיהו האיש? (רש"י)
- ד. השי"ת שמר לנו את הברית ואת ה___
- ה. שלושה מקומות בהם הקציפו בני ישראל את השי"ת
- ו. "למען ___ ימיכם וימי בניכם"
- ז. החודש בו עלה משה להר סיני בפעם השנייה
- ח. ד' אלוֹקִיךָ הוא הנוֹתֵן לך -
- ט. כך ינשל ד' את הגויים מפניך
- י. השי"ת יסיר מאיתנו כל ___ וכל ___ מצרים
- ך. לא בלתה מעליך
- ל. "כוחי ועוצם ידי עשה לי את כל ___ הזה"
- ם. השי"ת לא ישא ___
- ן. דבר שהשי"ת האכיל אותנו בו במדבר
- ס. "לא ___ עיניך עליהם"
- ע. השי"ת ___ לאבותינו לתת לנו את ארץ ישראל
- ף. סוג של נחש
- ץ. "לא ___ מפניהם"
- ק. אין ללוי עם אחיו
- ר. יש לאהוב אותו
- ש. משבעת המינים (בלשון הפסוק)
- ת. הפסוק ממנו למדנו על חיוב ברכת המזון

ואלה שמות

"מקצפים הייתם את ד'"

בתנ"ך ישנן חמש עשרה לשונות המשמשות לכעס, מהן ומה משמעותן? (התשובות במדור התשובות)

מן המדרש

אמר רבי יונתן: "לא יהיה בך עקר ועקרה" - מן התשובה. מעשה ברבי יונתן שהיה מהלך אצל נפולין (הרים) של כותים, והיה רוכב על החמור והבהם (מוליך בהמותיו) עמו, ואף נתלווה להם כותי אחד. הגיעו אצל הר גריזים אמר אותו לרבי יונתן: 'רבי, מהו הר זה לענין קדושתו?' תמה רבי יונתן "מדוע שיהיה קדוש?" אמר לו הכותי: "מפני שלא לקה במי המבול". אמר לו: "מנין לך שלא לקה?", אמר לו: "שכתוב (יחזקאל כב, כד): 'בן אדם אמר לה את ארץ לא מטהרה היא לא גשמה ביום זעם'". אמר לו רבי יונתן: "אם כן היה לו לקדוש ברוך הוא לומר לנח לעלות להר ולא לעשות תיבה". אמר לו: "לא עשה כן אלא כדי לנסותו" ושתק רבי יונתן. אמר לו הבהם: "תן לי רשות לומר לו דבר אחד", אמר לו: "אמור!", אמר לו הבהם לכותי: "האם אין ההר הזה תחת השמים?", תמה הכותי: "וכי הוא מחוץ לשמים?!" אמר לו: "האם לא כתוב: 'חמש עשרה אמה מלמעלה גברו המים ויכסו כל ההרים הגבהים אשר תחת כל השמים'?"! מיד ירד רבי יונתן מהחמור והרכיב את הבהם ארבעה מיל, וקרא עליו את הפסוק: "וכל לשון תקום אתך למשפט תרשיעי", הרי: "לא יהיה בך עקר ועקרה ובבהמתך", מהו 'ובבהמתך'? בבהמים שלך. (ע"פ מדרש רבה)

מילה בפרשה

לטיול חשוב הוא יצא,
למקום ללא מועצה, אך
המטען אותו פצע,
מהמשקל כמעט נחצה.

המונח המבוקש הינו מילה
בת 3 אותיות המופיעה בפרשה.
אשר כל שורה בחידה
רומזת להקשר שונה שלה.
(יתכן כתיב חסר וחילופי אותיות
בעלי הגיה דומה)

התשובה תתפרסם אי"ה בגליון הבא

"ונשל ד' אלקיך את הגוים האל מפניך מעט מעט"
היכן עוד בתורה כתוב 'מעט מעט'?

* * * *

מצאו נא בפרשה:

1. מילה בת תשע אותיות.
2. את האות מ' המופיעה 3 פעמים ברציפות. (לא באותה מילה) (4 תשובות)
3. שתי מילים רצופות זהות.
4. את שמותיהם של שלושה מספרי התנ"ך.
5. פסוק עם 13 מילים שמסתיימות באות כ'.
6. מילה בת שלוש אותיות שהגימטריא שלה היא 7.

איזו אות אינה מופיעה בברכה ראשונה של שמו"ע?
ואיזו אות אינה מופיעה בכל תפילת שמו"ע?

* * * *

"פסילי אלוהיהם תשרפון באש. לא תחמוד כסף וזהב עליהם ולקחת לך, פן תיוקש בו. כי תועבת ד אלקיך הוא"
פסול מלהיות אלהים. - יש במלה 'פסל' שני מובנים: גם אליל וגם את הגוף (כאש בוער) והוא גילוי הכעס ברגש, פנים, עשן, כעס (מלשון עכס וארס שכל גופו מפעפע) והוא כעס מאפו) והוא כעס חיצוני בשכל, אנף, חמה (שממחם את כל גופו) שמירת הכעס בלב בסתור, קצף (שאינו מועיל כלום כקצף ולכלוך על גבי המים) והוא רתיחת הכעס לצאת, רוגז (שמרגיז כל גופו עליו), נאץ, עצב, רעם, זעם (שכל גופו מזדעזע וזיעה נופלת עליו), זעף, עברה (שמעבירנו על דעתו ודעת קונו). (ע"פ אהל מועד ונחל קדומים) הבדלים בין אף לחימה: 1. אף כעס על מי שחטא כנגדו. חימה - זה כעס גם על מי שלא חטא כנגדו. 2. אף - כעס כלפי חוץ. חימה - כעס בפנימיות הלב (התורה והמצוות). **שעשועי דאורייתא** - בפרשת משפטים: "מעט מעט אגרשנו מפניך עד אשר תפירה ונחלת את הארץ". 1. "והשתחויתם". 2. "ועצמים ממך", "והמם מהומה", "שמם מתחת" (פעמיים). 3. "מעט מעט". 4. במדבר, הדברים, איכה. 5. "ואהבך וברכך והרבה וברך פרי בטןך ופרי אדמתך דגנך ותרשך ויצהרך שגר אלפך ועשתרת צאנך על האדמה אשר נשבע לאבתך לתת לך". 6. "אבד". **מילה בפרשה ואתחנן** - בצר. "בעיר הזאת היה נחורץ" - בצר = שם של עיר מקלט, "מחזק חומות נחורץ" - המחזק את החומות ביצר את העיר, "וברגעיו הקשים עטף" - ברגעיו הקשים = בצר לו, "ענבים שבכרם קטף" - קטף ענבים = בצר. **טמונות בפרשה** - 1. "פרי בטןך" (ז, יג). 2. "ערים גדולות ובצורת בשמים" (ט, א). 3. "ומהרריה תחצוב נחושת" (ח, ט). 4. ספר מוסר ד" (יא, ב). 5. "ומגהצים אותם כמין כלים מגוהצים" (רש"י ח, ד). 6. "ומים לא שתיתי" (ט, ט). "ולא יהיה מטר" (יא, יז). "אשר אין מים" (ח, טו). 7. ארץ אשר אבניה ברזל" (ח, ט). 8. "כלבש הזה של חומט שגדל עמו" (רש"י ח, ד). 9. "שרץ ועקרב" (ח, טו). 10. עץ דקל (תמר) - "ודבש" (ח, ח). 11. "כי מוקש הוא" (ט, טז). 12. "וכתבתם על מזוזות ביתך" (יא, כ). 13. "ואכלת את כל העמים" (ז, טז). 14. "וריימוך" (ח, ח). 15. "ורגלך לא בצקה" (ח, ד). **טמונות בהפטרה** - 1. "פני כחלמיש" (ז, ג). 2. "עש" (ז, ג). 3. "וקול זמרה" (ג, כד). 4. "נהרות מדבר" (מג, יא). **שאלה לשלח השבת בלק** - שאלנו: לא מובנים דברי בלעם (לא אוכל לעבור את פי ד' אלקי לעשות קטנה או גדולה), שהלא לכאורה זהו קל וחומר: אם קטנה לא תוכל לעשות שלא על פי רצון הקב"ה, אזי גדולה ברור שלא. ויש לבאר את כוונתו. כמה מעיקרי התשובות שהתקבלו במערכת: א. ע"פ שתי התירושים בתוספות (ברכות ז). על השאלה מה רצה בלעם לומר באותו הרגע שהקב"ה כועס, או את המילה 'כלם' זהו ה'קטנה', ולתירוץ השני, רצה לקללם באריכות ורק נצרך שתחילת קללתו תהיה בשעה זו, וזהו הגדולה. ב. לקלל בשם השם י-ה או בשם י-ה-ו-ה. ג. ישנם לקב"ה שני שמות של דין, ונחלקו חכמינו במדרש בכונות הפסוק: "ויתן ד' דבר בפי בלעם", אחד אמר ששם לו רסן (שמונע מלדבר), והשני אמר ששם לו חכה (הממשיך דיבורו כעל כרחו). אם כן, כשרצה בלעם לקלל בשם הקטן של הדין, י-ה, השתמש הקב"ה בחכה והאריכו ל-ה-ו-ה (שם של רחמים), וכשרצה לקלל בשם הגדול, אלוהים, קיצר הקב"ה את דבריו על ידי הרסן ל-ל (שם של רחמים). (וזהו שאמר: "מה אקב לא קבא א-ל ומה אעם לא זעם י-ה-ו-ה") (הגר"א). וי"א שקיצר לו שם אלוהים לשם אלקי שאף הוא שם של רחמים, ומדויק היטב בפסוק: "את פי ד' אלקי לעשות קטנה או גדולה". (עולם הפוך). ד. הכוונה לדבריו קודם לכן: 'טובה או רעה' שהטובה נקראת 'קטנה' שהרי מידה טובה גדולה ממדת פורענות וקל להביאה מאשר הקללה שנקראת 'גדולה'. או משום שלא היה לו כח לברך כלל אלא רק היה מודיע מה היה עתיד לקרות ממילא לכן נקראת 'קטנה'. ה. כע"ז רק להפך: שהטובה היא זאת הנקראת גדולה כלפי בלעם שזה הפך טבעו להיטיב, והקללה באה לו בקלות ולכן קרויה 'קטנה'. (הנצי"ב). ו. בלעם התגאה ואמר שעל כל פנים אם ד' כן יתרצה, אזי יוכל לעשות אפילו 'גדולה' דהיינו שהוא במדרגה המסוגלת לכך.

שגיאות מי יבין

1. לפניכם פסוק מן הפרשה שנפל בו שיבוש, התשכילו להבין מהו?
"ונתתי עשב בשדך לבהמתך ואכלת ושבעת וברכת".
2. "ואהבת את הגר כי גרים הייתם בארץ מצרים".

תשובות

ושפני טמוני חול - תשובה לגיליון קודם: באיזה יום בשנה יש המניחים תפילין של יד בלבד? - הרמב"ם (תעניות פ"ה ה"א) כותב על תשעה באב: "ומקצת החכמים נוהגין שלא להניח בו תפילין של ראש". **לסדר את הפרשה** - "כסוכבי השמים לרב". **חידון א' ת'** - אפס אביון, בליעל, גריזים, דם, הענקה, ושמחת, זבחים, חרמש, טמאים, ידבק, כסף, לחם עוני, מעלי גרה, נכרי, סנפיר, עיור, פסח, צבי, קרחה, ריקם, שוסעת שסע שתי, תועבה. **חידון א' ת' הפוך** - נביא, עורב, הרוג, מועד, סגולה, אקו תאו, תגוז, פיסח, תעבט, חפשי, שלך, עיבל, חולם חלום, דישון, פרס כוס תחמס, מרצע, עטלף ינשוף שחף, נץ, רק חזק, זמר יחמור, שש, קשקשת. **ואלה שמות** - חרון (ששורף את הגוף כאש בוער) והוא גילוי הכעס ברגש, פנים, עשן, כעס (מלשון עכס וארס שכל גופו מפעפע) והוא כעס מאפו) והוא כעס חיצוני בשכל, אנף, חמה (שממחם את כל גופו) שמירת הכעס בלב בסתור, קצף (שאינו מועיל כלום כקצף ולכלוך על גבי המים) והוא רתיחת הכעס לצאת, רוגז (שמרגיז כל גופו עליו), נאץ, עצב, רעם, זעם (שכל גופו מזדעזע וזיעה נופלת עליו), זעף, עברה (שמעבירנו על דעתו ודעת קונו). (ע"פ אהל מועד ונחל קדומים) הבדלים בין אף לחימה: 1. אף כעס על מי שחטא כנגדו. חימה - זה כעס גם על מי שלא חטא כנגדו. 2. אף - כעס כלפי חוץ. חימה - כעס בפנימיות הלב (התורה והמצוות). **שעשועי דאורייתא** - בפרשת משפטים: "מעט מעט אגרשנו מפניך עד אשר תפירה ונחלת את הארץ". 1. "והשתחויתם". 2. "ועצמים ממך", "והמם מהומה", "שמם מתחת" (פעמיים). 3. "מעט מעט". 4. במדבר, הדברים, איכה. 5. "ואהבך וברכך והרבה וברך פרי בטןך ופרי אדמתך דגנך ותרשך ויצהרך שגר אלפך ועשתרת צאנך על האדמה אשר נשבע לאבתך לתת לך". 6. "אבד". **מילה בפרשה ואתחנן** - בצר. "בעיר הזאת היה נחורץ" - בצר = שם של עיר מקלט, "מחזק חומות נחורץ" - המחזק את החומות ביצר את העיר, "וברגעיו הקשים עטף" - ברגעיו הקשים = בצר לו, "ענבים שבכרם קטף" - קטף ענבים = בצר. **טמונות בפרשה** - 1. "פרי בטןך" (ז, יג). 2. "ערים גדולות ובצורת בשמים" (ט, א). 3. "ומהרריה תחצוב נחושת" (ח, ט). 4. ספר מוסר ד" (יא, ב). 5. "ומגהצים אותם כמין כלים מגוהצים" (רש"י ח, ד). 6. "ומים לא שתיתי" (ט, ט). "ולא יהיה מטר" (יא, יז). "אשר אין מים" (ח, טו). 7. ארץ אשר אבניה ברזל" (ח, ט). 8. "כלבש הזה של חומט שגדל עמו" (רש"י ח, ד). 9. "שרץ ועקרב" (ח, טו). 10. עץ דקל (תמר) - "ודבש" (ח, ח). 11. "כי מוקש הוא" (ט, טז). 12. "וכתבתם על מזוזות ביתך" (יא, כ). 13. "ואכלת את כל העמים" (ז, טז). 14. "וריימוך" (ח, ח). 15. "ורגלך לא בצקה" (ח, ד). **טמונות בהפטרה** - 1. "פני כחלמיש" (ז, ג). 2. "עש" (ז, ג). 3. "וקול זמרה" (ג, כד). 4. "נהרות מדבר" (מג, יא). **שאלה לשלח השבת בלק** - שאלנו: לא מובנים דברי בלעם (לא אוכל לעבור את פי ד' אלקי לעשות קטנה או גדולה), שהלא לכאורה זהו קל וחומר: אם קטנה לא תוכל לעשות שלא על פי רצון הקב"ה, אזי גדולה ברור שלא. ויש לבאר את כוונתו. כמה מעיקרי התשובות שהתקבלו במערכת: א. ע"פ שתי התירושים בתוספות (ברכות ז). על השאלה מה רצה בלעם לומר באותו הרגע שהקב"ה כועס, או את המילה 'כלם' זהו ה'קטנה', ולתירוץ השני, רצה לקללם באריכות ורק נצרך שתחילת קללתו תהיה בשעה זו, וזהו הגדולה. ב. לקלל בשם השם י-ה או בשם י-ה-ו-ה. ג. ישנם לקב"ה שני שמות של דין, ונחלקו חכמינו במדרש בכונות הפסוק: "ויתן ד' דבר בפי בלעם", אחד אמר ששם לו רסן (שמונע מלדבר), והשני אמר ששם לו חכה (הממשיך דיבורו כעל כרחו). אם כן, כשרצה בלעם לקלל בשם הקטן של הדין, י-ה, השתמש הקב"ה בחכה והאריכו ל-ה-ו-ה (שם של רחמים), וכשרצה לקלל בשם הגדול, אלוהים, קיצר הקב"ה את דבריו על ידי הרסן ל-ל (שם של רחמים). (וזהו שאמר: "מה אקב לא קבא א-ל ומה אעם לא זעם י-ה-ו-ה") (הגר"א). וי"א שקיצר לו שם אלוהים לשם אלקי שאף הוא שם של רחמים, ומדויק היטב בפסוק: "את פי ד' אלקי לעשות קטנה או גדולה". (עולם הפוך). ד. הכוונה לדבריו קודם לכן: 'טובה או רעה' שהטובה נקראת 'קטנה' שהרי מידה טובה גדולה ממדת פורענות וקל להביאה מאשר הקללה שנקראת 'גדולה'. או משום שלא היה לו כח לברך כלל אלא רק היה מודיע מה היה עתיד לקרות ממילא לכן נקראת 'קטנה'. ה. כע"ז רק להפך: שהטובה היא זאת הנקראת גדולה כלפי בלעם שזה הפך טבעו להיטיב, והקללה באה לו בקלות ולכן קרויה 'קטנה'. (הנצי"ב). ו. בלעם התגאה ואמר שעל כל פנים אם ד' כן יתרצה, אזי יוכל לעשות אפילו 'גדולה' דהיינו שהוא במדרגה המסוגלת לכך.

ניתן להשיג את העלון:

במייל: ע"י שליחת מייל בקשה אל: temunabaparashah@gmail.com - מלמדים, תלמודי תורה ובתי ספר - נא ציינו זאת.

ב: 'לדעת', 'אידישער וינקל' (באידיש) ו'דרשו'.

בירושלים: בחנות 'פיצוץ בית ישראל' רח' בית ישראל 1, ובמערכת.

זהו חידון משעשע מתמונות הרומזות על פסוקים ומושגים מהפרשה ומפירוש רש"י.
(תוכלו למצוא תשובות במדור 'תשובות')

אדגיש, כי אין הכוונה להמחיש את הפסוקים כלל, אלא רק בדרך רמז וכפל לשון. (מומלץ לציין זאת לילדים)
אשמח לקבל רעיונות, חידוקים והערות: ternunabaparashah@gmail.com
כמו"כ להצטרפות לרשימת התפוצה ולהקדשות ניתן לשלוח בקשה למייל הנ"ל.

תמונות בפרשה

מקרא רמת קושי: רגל קשה

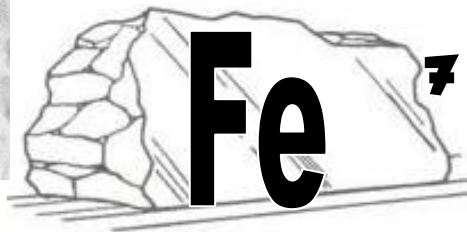
2

4

3

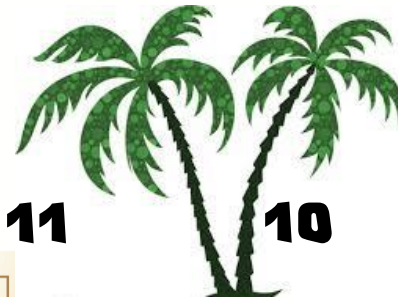
7

6

5

11

10

9

8

12

מחשבה טובה

התשובה לטמונה זו
תתפרסם בע"ה בגיליון הבא

תשובה לגיליון הקודם
'שיהיו מחדדים בפיק' (רש"י ו,ז)

15

14

13

הפטרת עקב "ותאמר ציון" (ישעיהו מט' יד' – נא' ג')

תמונות בהפטרה

4

3

2

1

העלון מוקדש לע"נ ר' יהושע בן שלמה
ת.נ.צ.ב.ה

להקדשת העלון לכל מטרה, חייגו: 052-766-5775